

To nejlepší nakonec...

Tak bychom, bratři a sestry, mohli stručně shrnout tuto událost. Je to příběh o jedné podivuhodné svatbě, ale je to vlastně také příběh o každém, který ve své nedokonalosti počítá s Pánem Ježíšem. *A až se člověku s přibývajícím věkem zdá, že to nejlepší má už za sebou, že už mu dochází šťáva, že už ho nic dobrého nečeká, tak ten, který věří v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele, ten přece ví, že to nejlepší teprve přijde.* Pán to nejlepší víno má pro nás schováno na tu věčnou hostinu nebeskou. Ovšem máme se potěšovat pouze tímto? Ten, kdo věří v Pána Ježíše má vyřešenou věčnou budoucnost. Nicméně my také žijeme tady a teď. Teď prožíváme radostné události, teď prožíváme i ty smutné, teď se nám daří a teď se nám třeba také nedaří. Teď chceme něco tvořit a žít a teď se nám to někdy vymyká z ruky. Teď jsme ti, kteří chtějí dávat, ovšem teď jsme někdy i těmi, kteří selhávají. Teď jsme těmi, kteří něco zkaží, kteří se trápí a neví co s tím dál. Mnohdy jsme podobni tomu ženichovi. Rozjedeme to v životě ve velkém stylu a pak se to nějak zvrtně. Může nás Pán Ježíš vytrhnout z průšvihů tady a teď? Může nás naplnit novou silou? Novým vínem? Samozřejmě! Vždyť ten příběh o tom mluví!

Vždyť na té svatbě se taky schylovalo k průšvihů. A to přesto, že na tu svatbu byli pozváni Ježíš, jeho matka Marie i učedníci. Řekli bychom, celá církev a přesto průšvih. Ano, i nám věřícím se stávají průšvihy. Je to tak, jsme nedokonalí! Na té svatbě **předčasně došlo víno!** Zřejmě to s tím vínem špatně naplánovali. *Kdo za to může? Kdo je za to zodpovědný? Koho je potřeba potrestat?* Takové otázky plné hněvu bývají mnohdy i naší první reakcí, když se něco nezdaří. Leč nejsou v žádném případě konstruktivní. Místo toho, abychom hledali cestu, jak z toho ven, tak hledáme viníka. Takové hudrování možná znělo i na té svatbě v Káni. Nám ale příběh filtruje už jen to podstatné. To zásadní. To důležité. A tím je věta, kterou pronese k Ježíši jeho matka Marie: „**Už nemají víno.**“ A zde si můžeme vzít příklad. Když se nám něco nedaří, nic nám nepomůže svalování viny na druhé, nadávání nad zoufalou situací, ale obrácení se k Ježíši. Marie se k Němu obrací. Ovšem obrací se k Němu jako k Tomu, který má moc a který ví, co má udělat. A Ježíš moc dobře ví, co po Něm chce. Proto také odpovídá: „**Co to ode mne žádáš? Ještě nepřišla má hodina.**“ A chce tím říct, ještě není čas konat zázraky. Tento a také poslední verš příběhu nám oznamují, že proměna vody ve víno, je prvním Kristovým zázrakem vůbec. **Tak učinil Ježíš v Káni počátek svých znamení a zjevil svou slávu.** O to víc je zde pro nás příkladná víra Marie. Věřila v Boží zázraky, vždyť její Syn byl pro ní zázrak od jeho početí. Ovšem tady se na Krista obrací s prosbou o konkrétní a neobvyklou věc. A taková víra, víra ve skutečné zázraky, víra, že Pán má moc učinit něco tak neobvyklého, taková víra nám dnes mnohdy chybí. Vůbec s Pánem Ježíšem nepočítáme v obyčejných záležitostech. Slovo zázrak se nám zúžilo v naší skromné a vděčné víře na to, že vlastně každý den je pro nás zázrak, milost je pro nás zázrak, láska je zázrak, atp. Ano, jsou to veliké Boží zázraky, naše životy jsou zázraky, máme být za to vděční, ovšem pokud zůstaneme pouze u toho, pak se o mnoho z Boží plnosti ochuzujeme.

Marie však je ve své víře pevná. Ona ve své víře ví, že i když jí Ježíš řekl, že **ještě nepřišla jeho hodina**, že jednat bude. A proto začne připravovat pro Boží jednání půdu. Řekne služebníkům: „**Udělejte, cokoliv vám nařídí.**“ A to je velice důležité i pro nás. Nestačí jen svou víru vyznávat, nestačí jen své ruce k Bohu pozvedat, nestačí se jen modlit, ale sám podniknout určité kroky k Tomu, aby Bůh mohl skutečně jednat. Uvedu takový příklad: Budu se modlit za to, aby uvěřilo v Krista mnoho lidí. Ale pokud za nimi nepůjdu a na Krista jim neukážu, pak ty zázraky nově uvěřivších nevidím. Anebo konkrétní případ. Modlili jsme se za tábor, ale zároveň jsme pro něj museli vytvořit podmínky, zařídit místo, pozvánky, přihlášky, připravit hry, program. Když jsme toto učinili, pak se Pán k tomu přiznal. A tak je to přece se vším, co připravujeme zde ve sboru k Boží slávě.

Marie tehdy řekla služebníkům, nikoliv učedníkům, ale služebníkům na té svatbě, aby **učinili, co jim nařídí**. Věděla, že Ježíš bude jednat. A On skutečně jednal. Ten příběh se nám dále zmiňuje, že **tam bylo 6 kamenných nádob**. To číslo 6 v biblické řeči čísel oznamuje nedokonalou a neúplnou lidskost. A nádoby pak naši duši. A to, že ty nádoby jsou prázdné, jen potvrzuje určitou lidskou prázdnotu. My tam dále čteme, že ty nádoby byly určeny k židovskému očišťování. Překvapivé však je, že byly prázdné. Nikdo si na svatbě neumyl ruce? Anebo si je myli tak horlivě a pravidelně, že voda došla? O ty ani tak nejde. Jde o naši duši. Ta potřebuje být očišťována skrze vyznávání hříchů, skrze pokání. Pokud tomu tak v našem životě není, pak jsme žízniví, prázdní a vyprahlí. Pak nezakoušíme tu blahodárnou koupel naší duše. Pak nezakoušíme odpouštějícího Boha. A bez Boha jsme tak prázdní.

Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou.“ I nám chce Ježíš říct, nechodte tak prázdní a zoufalí. Ale naplňte své duše. A čím je máme naplnit? Nikoliv obyčejnou vodou, nikoliv něčím obyčejným, co nás nikdy natrvalo neuspokojí, ale vodou živou. Ježíš říká: **Kdo by se napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému.** Pojďme ke Kristu, pojďme k Němu blíž, a nebudeme žíznit.

Ti služebníci naplnili ty nádoby až po okraj. A to je pro nás velice důležitá věc. Čím více času trávíme s Kristem, tím více plníme své duše. A samozřejmě, že někdy se nám nechce. To naplnění těch nádob byla dřina. Vždyť celkem museli do nádob nalít 2 hektolitry vody a kdoví, kam pro ni až museli jít s těžkými vědry. A nám dnes se nechce daleko lehčích úkonů. **Nechce se nám jít na bohoslužby, nechce se nám modlit, nechce se nám trpělivě ve ztíšení čekat na Boží odpověď, nechce se nám pravidelně se nechat vyučovat Božím slovem, nechce se nám vytrvale a trpělivě konat službu pro Boha. Nechce se nám obětovat více času v praktické službě, nechce se nám dávat. Pak jsme ale prázdní a moc té vody ve víno proměněné pak v nás není.** Je to o tom, o kolik víc do toho vložím, o tolik víc pak budu mít. V jednom kostele v Káni Galilejské dnes ukazují jednu z oněch šesti kamenných štoudví, ve kterých Ježíš změnil vodu ve víno. Ta štoudev je prý zaručený originál, který se zachoval po 2 tisíciletí přes všechny proměny časů. Dnes již neslouží k proměňování vody ve víno. Zato velmi úspěšně slouží jako odkladárna přebytečných peněz zbožných (nebo i nezbožných) turistů. Do skoro třetino-hektolitrového prostoru se vejde opravdu hodně příslušně raženého kovu i bankovně potištěného papíru. Ještě dnes se tam děje Boží zázrak!

Bratři a sestry, ta **svatba v Káni** neskončila fiaskem, ale naopak! Nejenže se o ní dlouho povídalo, povídá se o ní dodnes. Tam, kde je Ježíš pozván, tam to **přechází ze smrti do života**. Tam to stále a věčně žije! A nejenom žije. Ale doslova kypí. Tam je plnost. Plnost vína. Pro nás je to závdavek plnosti na hostině v nebesích. To, co nás v nebesích čeká, to musí být úžasné! Už na té svatbě v Káni, 200 litrů kvalitního vína, to měli na hodně dlouho. A důležité je říct, že to nebylo žádné podřadné víno. Žádný dryák. Ale mimořádná kvalita, mimořádný ročník! Víno k nezaplacení. Drahé, cenné. Chceme jej také pít? Stojíme ještě o něj? A co je pro nás tím vínem? **Víno je symbolem života, veselí, radosti, pohostinnosti, odpočinku. Ale když je to víno Nazaretské, Mešní, nebo spíš Mesiášské, pak v něm můžeme vnímat hojnost Božího požehnání a také Boží lásku.** A to právě dnes, tady a teď. V každé přítomné chvíli, můžeš mít ve svém životě přítomného Boha zázraků. Nakolik máš naplněnou svou duši Božím vínem? Kolik máš lásky k druhým? Kolik máš naděje a víry? Jestli vnímáš, že ti něco schází, tak Mu to řekni. **Pane, už nemám sílu!** A On ti ji dá. Potřebujeme opravdové víno Ducha svatého, ne si na křesťany jen hrát a pít nějaké náhražky, vyumělkovaná vína. Na těch svatbách se tehdy víno ředilo vodou, aby se ušetřilo. Ty svatby tam trvaly **sedm dní**. Nejprve se dávalo kvalitnější víno, a když otupěly chuťové buňky hostů, pak se trochu podvádělo. Možná jsme také začali dobrým vínem, opravdovou a ryzí vírou a teď je naše křesťanství už všelijak ředěné. Pojďme však za Ním, za Kristem. Pojďme a řekněme Mu, že jsme nedokonalí, že jsme to zpackali, že nemáme víno. Pojďme a naplníme se Bohem až po okraj. S vírou počítejme, že On je Bůh zázraků, který **může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co jsme schopni si vůbec představit.** Amen píseň 176 Večeře Páně (398, 399) píseň 510 modlitba
Slovo poslání: Jeremjáš 29, 11- 14a

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen Píseň 489

